ការប្រតិបត្តិការបង្រៀន ដោយផ្អែកលើការស្រាវជ្រាវ
(Research-Based Teaching Practices)

ដោយ : **បណ្ឌិត សូ សុធីរ**
មន្ត្រីស្រាវជ្រាវនាយកដ្ឋានវិទ្យាសាស្ត្រអប់រំ
នៃវិទ្យាស្ថានមនុស្សសាស្ត្រនិងវិទ្យាសាស្ត្រសង្គម
រាជបណ្ឌិត្យសភាកម្ពុជា

សេចក្តីផ្តើម

នៅក្នុងទិដ្ឋភាពដ៏ស្វាហាប់នៃការអប់រំ ការស្វែងរកវិធីសាស្ត្របង្រៀនប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព នៅតែជាចំណុចសំខាន់សម្រាប់អ្នកអប់រំ និងអ្នកស្រាវជ្រាវដូចគ្នា។ ការផ្លាស់ប្តូរលើសពីគោលវិធីបែបបុរាណ ការទទួលយកការអនុវត្តការបង្រៀនដោយផ្អែកលើការស្រាវជ្រាវ ផ្តល់មាគ៌ាដ៏មានអានុភាព ដើម្បីបង្កើនលទ្ធផលសិក្សារបស់សិស្ស និងជំរុញការចូលរួមកាន់តែស៊ីជម្រៅ។ ការសិក្សាស្រាវជ្រាវនេះ បង្កប់នូវសារៈសំខាន់នៃការសម្រេចចិត្តតាមគរុកោសល្យជាមូលដ្ឋានក្នុងភស្តុតាងជាក់ស្តែង ដោយពិនិត្យមើលពីរបៀប ដែលការយល់ដឹងពីវិទ្យាសាស្ត្រការយល់ដឹង ចិត្តវិទ្យាអប់រំ និងការស្រាវជ្រាវតាមថ្នាក់រៀនអាចផ្តល់ព័ត៌មាន និងបំប្លែងយុទ្ធសាស្ត្របង្រៀន។ តាមរយៈការយល់ដឹង និងការអនុវត្តដែលគាំទ្រដោយការសិក្សាស្រាវជ្រាវយ៉ាងម៉ត់ចត់ អ្នកអប់រំអាចបង្កើតបរិយាកាសសិក្សាដែលមានឥទ្ធិពលបន្ថែមទៀត ដែលបំពេញតម្រូវការសិស្សចម្រុះ និងលើកកម្ពស់ការយល់ដឹងដ៏យូរអង្វែង។ ទិដ្ឋភាពទូទៅនេះ នឹងបង្ហាញពីគោលការណ៍សំខាន់ៗនៃការបង្រៀនផ្អែកលើការស្រាវជ្រាវ និងគូសបញ្ជាក់ពីតួនាទីសំខាន់របស់ពួកគេ ក្នុងការរៀប ចំការអប់រំ នាពេលអនាគត។

ការផ្លាស់ប្តូរជាប្រវត្តិសាស្ត្រដ៏សំខាន់ក្នុងការបង្រៀននោះ គឺថា ឥឡូវនេះ គរុវិទូបានគូសបញ្ជាក់ច្បាស់ថា តួនាទីដ៏សំខាន់របស់គ្រូ គឺត្រូវជួយសម្រួលការសិក្សា ជាជាងធ្វើជាប្រភពនៃគ្រប់ពុទ្ធិទាំងអស់។ នេះ មានន័យថា គ្រូបង្រៀន ត្រូវជួយសិស្ស កសាងចំណេះដឹងរបស់គេដោយខ្លួនឯង ជាជាងប្រាប់នូវរឿងរ៉ាវទាំងឡាយដល់គេ ដែលគេរំពឹងថា នឹងចងចាំបាន។

ជាញឹកញាប់ ការបង្រៀន ត្រូវបានគេពិពណ៌នាថា ត្រូវអនុវត្តតាម “គោលវិធីគ្រូមជ្ឈមណ្ឌល ឬគោលវិធីសិស្សមជ្ឈមណ្ឌល ហើយក៏ត្រូវបានគេពិពណ៌នាថា គោលវិធីមួយចំនួន ចំពោះការបង្រៀន គ្រូដើរតួផ្ទាល់ដ៏សំខាន់ ជាងគោលវិធីផ្សេងទៀត។

គោលវិធីគ្រូមជ្ឈមណ្ឌល ជួនកាលត្រូវបានគេនិយាយយោងដល់ការបង្រៀនដោយផ្ទាល់ ជាការបង្រៀនដោយតាមការអធិប្បាយ ឬអនុមានញែក ការបង្រៀនដោយឧទ្ទេសជាគំរូមួយនៃគោលវិធីគ្រូមជ្ឈមណ្ឌល។ ក្នុងវិធីបង្រៀនទាំងនេះ គ្រូគ្រប់គ្រងដោយផ្ទាល់ ទៅលើអ្វីដែលគាត់បានបង្រៀន ហើយវិធីដែលសិស្សរៀនត្រូវបានបង្ហាញជាមួយព័ត៌មាន ដែលគេត្រូវរៀន។

គោលវិធីសិស្សមជ្ឈមណ្ឌល ជួនកាលត្រូវបាននិយាយយោងដល់ការសិក្សា ដែលស្វែងរកចំណេះដោយខ្លួនឯង ការសិក្សាបែបអនុមានរួម ឬក៏ការសិក្សាបែបស្រាវជ្រាវនោះ សង្កត់ធ្ងន់ទៅលើការបញ្ជាក់យ៉ាងរឹងមាំជាងទៅលើតួនាទីអ្នកសិក្សា នៅក្នុងលំនាំសិក្សា។ ការសិក្សាតាមបែបសហការ គឺជាគំរូមួយនៃគោលវិធីសិស្សមជ្ឈមណ្ឌល។ នៅពេលដែលគ្រូកំពុងតែប្រើប្រាស់គោលវិធីសិស្សមជ្ឈមណ្ឌល ដើម្បីបង្រៀននោះ គ្រូនៅតែរៀបចំរបៀបវារៈការសិក្សា ប៉ុន្តែ អ្នកមិនសូវមានការគ្រប់គ្រងផ្ទាល់ ទៅលើអ្វីដែលសិស្សរៀន និងរបៀប ដែលសិស្សរៀន។ អ្នកលែងជាតម្រង់មួយ ដែលព័ត៌មានទាំងអស់ត្រូវតែឆ្លងកាត់ មុនពេលទៅដល់អ្នកសិក្សារឿងរ៉ាវមួយចំនួន ដែលគេសិក្សា នឹងចេញមកពីការសិក្សាក្នុងក្រុម ឬបុគ្គលរបស់គេ។

គោលវិធីបង្រៀន២ខុសៗគ្នា តាមវិធី ឬរបៀបសំខាន់ៗមួយចំនួន ដោយរាប់បញ្ចូលអ្វី ដែលគ្រូបានធ្វើរបៀបដែលមេរៀន ត្រូវបានរៀបចំសិស្សពាក់ព័ន្ធនឹងសកម្មភាពសិក្សាបានប៉ុនណា អ្នកសិក្សាមានលទ្ធភាពសិក្សា ដោយផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គេបានប៉ុនណា និងការសិក្សា ត្រូវបានវាយតម្លៃដូចម្តេច។ ក្នុងគោលវិធីណាមួយក៏ដោយ គ្រូមានតួនាទីមជ្ឈិម ទាំងធ្វើផែនការ និងសម្របសម្រួលនៃការសិក្សា។ គ្រូ ត្រូវតែសម្រេចចិត្តពីលទ្ធផលបែបណា ដែលអ្នកសិក្សានៅក្នុងរបៀប ដែលគ្រូរៀបចំរចនាសម្ព័ន្ធ ហើយនិងធ្វើសកម្មភាពដើម្បីសិក្សាបានសម្រេចជោគជ័យ។ ទស្សនវិជ្ជានៅខាងក្រោយគោលវិធីបង្រៀន ត្រូវបានរៀបរាប់ក្នុងការសិក្សានេះ ជាមួយគោលការណ៍អប់រំផ្អែកលើផលសម្រេច។ គោលវិធីនេះ ត្រូវបានសង្ខេប ក្នុងការដកស្រង់សម្តីពី

លោកហ្វូន, ប៉ាលីនស្ការ, អូហ្គល និងខារ (១៩៨៧)៖

ការផ្តោតអារម្មណ៍ គឺទៅលើសិស្ស។ ពេលធ្វើផែនការជាបឋម គ្រូកំណត់លទ្ធផល ហើយបន្ទាប់មកត្រូវរៀបចំសកម្មភាពបង្រៀន ដើម្បីផ្គូផ្គងបុរេចំណេះដឹងរបស់សិស្ស ចលករសិក្សា និងកម្រិតនៃផលប្រយោជន៍។ គេវាយតម្លៃតាមសម្ភារៈ ដែលអាចរកបាន និងជ្រើសរើសល្បិចបង្ហាញ ដើម្បីផ្សារភ្ជាប់កន្លែង ដែលសិស្សនៅ ជាមួយខ្លឹមសារ ដែលរំពឹងថានឹងនាំដល់ពួកគេពិចារណា។ តាមរយៈលំនាំនោះ គ្រូត្រូវការបំពេញផែនការរបស់គេ ជាបន្តបន្ទាប់នូវមូលដ្ឋាននៃព័ត៌មានត្រឡប់ ការខិតខំ ដើម្បីតុល្យភាព រវាងការផ្តល់ឱ្យសិស្សនូវការណែនាំ ដែលគេត្រូវការ និងភាពម្ចាស់ការដែលគេប៉ងប្រាថ្នា។

គោលវិធីបង្រៀនណាមួយ ដែលគ្រូប្រើ សិស្សនឹងរៀនបានច្រើន នៅពេលដែលគេ មានចំណូលចិត្តជាង ពេលដែលគេគ្មានចំណូលចិត្ត។ នេះមានន័យថា ការសិក្សានឹងទទួលបានផលល្អ នៅពេលដែលអ្នកធ្វើឱ្យគេចាប់អារម្មណ៍ពេញចិត្តបញ្ចេញសមត្ថភាពសិក្សា។ ការសិក្សានេះ នឹងបង្ហាញគ្រូពីរបៀបធ្វើកិច្ចការ តាមរបៀបផ្សេងៗ ប៉ុន្តែ នេះជាមាតិកាទូទៅមួយចំនួន៖

-សកម្មភាពសិក្សា គួរតែបង្កើតឱ្យមានភាពចង់ចេះដឹងដល់អ្នកសិក្សា។ គ្រូគួរតែលើកទឹកចិត្តសិស្ស ឱ្យសួរហេតុអ្វី? ដូចម្តេច? យ៉ាងម្តេច ប្រសិនបើ?

-សកម្មភាពសិក្សា គួរតែមានភាពសមរម្យដល់កម្រិតការអភិវឌ្ឍសង្គម និងការសិក្សារបស់សិស្ស។

-សកម្មភាពសិក្សា គួរតែមានការពាក់ព័ន្ធដល់បទពិសោធ នៅក្នុងជីវភាពប្រចាំថ្ងៃរបស់សិស្ស ដើម្បីឱ្យគេសិក្សា ដើម្បីបង្កើតការគិតត្រឹមត្រូវពីពិភពលោក)។

-សិស្សត្រូវការបទពិសោធដ៏ជោគជ័យ ប្រសិនបើពួកគេត្រូវមានឥរិយាបថវិជ្ជមាន ចំពោះការសិក្សា និងការគោរពដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់។

-គ្រូគួរតែពិចារណានូវពុទ្ធិ បំណិន ឥរិយាបថ ដែលសិស្សនាំមកជាមួយពួកគេទៅដល់ថ្នាក់រៀន។ វាមិនមានសារៈសំខាន់ទេថា តើវត្ថុទាំងនេះ ត្រូវបានសិក្សាក្នុងប្រព័ន្ធ ឬក្រៅប្រព័ន្ធ។

-គ្រូគួរតែពិចារណានូវប្រវត្តិខាងភាសា និងវប្បធម៌ខុសគ្នានៃសិស្ស។

-គ្រូគួរតែបញ្ជាក់ថា ការអភិវឌ្ឍនៃការយល់ដឹងនៃបញ្ញត្តិ និងគោលការណ៍ គឺមានសារៈសំខាន់ជាងការរំឭកឡើងវិញនូវព័ត៌មានពិតជាមូលដ្ឋាន ឬការអភិវឌ្ឍនៃបំណិនដដែលៗ។

១-ការជ្រើសរើសនូវល្បិចបង្រៀនដ៏សមរម្យ

ល្បិចបង្រៀនផ្សេងៗគ្នា គឺជាមធ្យោបាយផ្សេងៗគ្នាដ៏សាមញ្ញ ដើម្បីជួយសិស្សឱ្យសិក្សានោះ គឺជាមធ្យោបាយផ្សេងៗ ដើម្បីជួយសិស្សឱ្យសម្រេចបានលទ្ធផលសិក្សា ដែលគ្រូម្រេចចិត្តថា វាមានសារៈសំខាន់។ ការជ្រើសរើសរបស់គ្រូ មានចាប់ពីគោលវិធីគ្រប់គ្រងដោយគ្រូបង្រៀនទាំងស្រុង ដែលក្នុងនោះសិស្សទទួលយកតាមបែបអកម្មនៃព័ត៌មានដែលគ្រូផ្តល់ឱ្យគេ ដល់ការសិក្សាតាមបែបម្ចាស់ការទាំងស្រុង ដែលគ្រូមិនមានតួនាទីសកម្ម។

នៅក្នុងចន្លោះ ភាពកំពូលទាំងនេះមានល្បិចចម្បងជាច្រើន និងមានការប្រែប្រួលល្បិចនីមួយៗជាច្រើន។ គ្រូមិនអាចរំពឹងថានឹងក្លាយជាអ្នកជំនាញការធាប់រហ័សទេ ដោយប្រើល្បិចទាំងនេះ ប៉ុន្តែ ការពន្យល់គោលការណ៍ជាប្រព័ន្ធ ចំពោះធ្វើសេចក្តីសម្រេចចិត្ត ដែលនឹងជួយគ្រូ ដើម្បីជ្រើសរើសល្បិចសមស្រប និងស្ថាបនាបន្តិចម្តងៗនូវបំណិនបង្រៀនដ៏អស្ចារ្យ។

គោលវិធីបង្រៀន ដែលបានរៀបរាប់បញ្ជាក់ថា ចំណេះដឹងត្រូវបានកសាងឡើងតាមរបកគំហើញឱ្យបានច្រើន និងការបង្រៀន និងរៀន គួរតែផ្តោតទៅលើការយល់ដឹងរបស់សិស្ស ជាជាងតាមការទន្ទេញចាំមាត់ ការយល់ដឹងកើតឡើង នៅពេលដែលសិស្សគិត និងព្យាយាមបង្កើតការគិតឃើញត្រឹមត្រូវពីពិភពលោក។ គ្រូមិនអាចរំពឹងថាសិស្សភាគច្រើន បង្កើតរឿងនេះបាន ដោយមិនមានជំនួយទេ។ គ្រូមិនអាចទុកឱ្យសិស្សមានសុភវិនិច្ឆ័យពីពិភពលោកតាមគំនិត និងការសង្កេតផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គេទេ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ គ្រូត្រូវការយកចិត្តទុកដាក់ថា ការជួយរបស់ខ្លួន មិនមែនក្លាយជាការពិពណ៌នាខ្លាំងពេក ឬសិស្សនឹងគិតថា គេត្រូវតែទទួលយកនូវការយល់ដឹងរបស់អ្នកគ្រប់បែបយ៉ាង ជាជាងការអភិណាវឌ្ឍចំណេះដឹងផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គេ។

គ្មានល្បិចបង្រៀនណាមួយ ដែលល្អប្រសើរជាងល្បិចផ្សេងទៀត នៅគ្រប់កាលៈទេសៈនោះទេ។ ដូច្នេះគ្រូត្រូវតែមានលទ្ធភាពប្រើប្រាស់ល្បិចបង្រៀនផ្សេងៗគ្នា និងធ្វើការសម្រេចចិត្តប្រកបដោយវិចារណញ្ញាណ អំពីពេលដែលល្បិចនីមួយៗ ទំនងជានឹងមានប្រសិទ្ធភាពបំផុត។ ការសម្រេចចិត្ត នឹងជះឥទ្ធិពលជាខ្លាំង តាមលទ្ធផល ដែលអ្នកចង់ឱ្យសិស្សសម្រេចបានជា ពិសេស នេះជាគោលបំណងនៃការបង្រៀន។ ការសិក្សា គឺជាលំនាំនៃការទទួលបានសមត្ថភាព និងព័ត៌មានថ្មីៗ។

ដូច្នេះ គ្រូត្រូវតែជ្រើសរើសល្បិចបង្រៀនដែលជួយសិស្សឱ្យគិតយល់ និងចងចាំព័ត៌មាន ដែលត្រូវចូលរួមដោយផ្ទាល់ ជាមួយលទ្ធផលដែលអ្នកចង់ឱ្យគេសម្រេចបាន។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ គ្រូក៏ត្រូវពិចារណាផងដែរ អ្វីដែលខ្លួនចង់ឱ្យសិស្សធ្វើជាមួយនឹងព័ត៌មាននេះ និងអ្វីជាទស្សនៈទូទៅ ដែលអ្នកចង់ឱ្យពួកគេមានអំពីការសិក្សា។

ឧទាហរណ៍៖ តើអ្នកចង់ឱ្យសិស្សគិតអំពីការអនុវត្តដូចជាការប្រើទ្រឹស្តី ឬអ្នកចង់ឱ្យពួកគេយល់ទ្រឹស្តីថាជាឧបករណ៍សម្រាប់ការអនុវត្តការយល់ដឹង។

គ្រូ ទំនងជាមានមធ្យោបាយបង្រៀនគួរឱ្យពេញចិត្តជាង។ សៀវភៅមួយចំនួនបាននិយាយយោងទៅដល់រឿងនេះ ជាបែបបទបង្រៀន គួរជាទីពេញចិត្តជាងគេ។ ទោះ ជាយ៉ាងណាក៏ដោយ អ្នកចាំបាច់ចងចាំក្នុងចិត្តថា អ្វីក៏ដោយដែលមាននៅក្នុងបែបបទនេះ វានឹងមិនសមស្របសម្រាប់រឿងរ៉ាវ ដែលគ្រូចង់ឱ្យសិស្សចង់រៀន ហើយមិនមែនសិស្សគ្រប់គ្នារបស់ខ្លួន នឹងមានអារម្មណ៍សិក្សាសុខស្រួលតាមរបៀបនោះទេ។ រឿងនេះ ព្រោះតែមានភស្តុតាងគ្រប់គ្រាន់ ដែលភាពផ្សេងៗ និងភាពទន់ភ្លន់នៅក្នុងការបង្រៀនជួយរក្សាអារម្មណ៍សិស្ស និងបង្កើតសមិទ្ធផល។ វាហាក់ដូចជាសមហេតុផលថា អ្នកគួរតែព្យាយាម ធ្វើជាម្ចាស់គ្រប់ល្បិច បង្រៀនទាំងអស់ ដែលគ្រូអាចប្រើប្រាស់ប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាពក្នុងវិស័យឯកទេសរបស់ខ្លួន។ បន្ទាប់មក គ្រូអាចអភិវឌ្ឍភាពបត់បែន និងវិនិច្ឆ័យ ដើម្បីជ្រើសរើសល្បិចបង្រៀនសមស្របសម្រាប់ឱកាសនីមួយៗ។

មិនមែនសិស្សទាំងអស់ ចង់សិក្សា ឬមានលទ្ធភាពសិក្សានោះទេ តាមរបៀបដូចគ្នានេះ។ របៀបផ្សេងគ្នានៃការសិក្សាទាំងនេះជួនកាល ត្រូវគេហៅថាបែបបទនៃការសិក្សា ឬការគិត។ វាជារឿងសំខាន់ណាស់ ដើម្បីដឹងថាភាពខុសគ្នានៃការសិក្សាបែបនេះ គឺមិនមែនដូចគ្នានឹងសមត្ថភាពសិក្សានោះទេ។ សមត្ថភាពមួយយោងដល់របៀបមួយ ដែលគេអាចធ្វើបានល្អប៉ុនណា។ មានហេតុផលច្រើនណាស់ ដែលជាមូលហេតុ សិស្សមិនអាចទទួលបានជោគជ័យ នៅសាលា ឬនៅតាមមហាវិទ្យាល័យ ឬសាកលវិទ្យាល័យ។ វាជារឿងងាយស្រួលណាស់ ដែលគិតថាហេតុផលចម្បង គឺភាពខ្វះសមត្ថភាពរបស់គេ ប៉ុន្តែមានភស្តុតាង តិចតួចបំផុត ដើម្បីគាំទ្រការប្រកាសនេះ។ លោក ស្ទើនបឺក បានប្រកាសថា ភាពខុសគ្នាខាងសមត្ថភាព ពន្យល់បានតែ២០% នៃការប្រែប្រួលខាងសមត្ថភាពអ្នក

សិក្សានៅសាលារៀន។ លោក ស្មើនបឹក ក៏បានអះ អាងផងដែរនូវការស្រាវជ្រាវ នៅអាហ្វ្រិកខាងត្បូង ដែលបង្អុលបង្ហាញថា បែបបទរបស់សិស្ស រួមចំណែកយ៉ាងសំខាន់ ដើម្បីកែតម្រូវការទស្សន៍ទាយនៃសមិទ្ធផលរបស់គេតាមភាពផ្សេងៗនៃកិច្ចការសិក្សា។ វាហាក់ដូចជាថា ការប្រែប្រួលនូវភាពជោគជ័យនៃការសិក្សារបស់សិស្សអាចត្រូវបានជះឥទ្ធិពលយ៉ាងខ្លាំង តាមការផ្គូផ្គងខុសរវាងបែបបទបង្រៀន និងបែបបទសិក្សា។ តាមភាពសាមញ្ញនេះ មានន័យថា សិស្សនឹងមិនទទួលបានប្រយោជន៍ទេ ប្រសិនបើរបៀប ដែលគ្រូចូលចិត្តបង្រៀន មិនជាគូនឹងរបៀបដែលពួកគេចូលចិត្តរៀននោះទេ។ សិស្សម្នាក់ៗក្នុងថ្នាក់រៀន នឹងមានការចងក្រងនៃបែបបទនៃការសិក្សាផ្សេងៗ ជាជាងគ្រាន់តែបែបបទនៃការសិក្សាតែមួយ។ នៅពេលណាមួយ ឬនៅក្នុងមុខវិជ្ជាណាមួយ សិស្សនឹងចូលចិត្ត រៀនតាមរបៀបមួយ ហើយនៅពេលផ្សេងទៀត ពួកគេអាចចូលចិត្តសិក្សា តាមរបៀបផ្សេងទៀត។ ដើម្បីជួយសិស្សទាំងអស់ អ្នកត្រូវការអភិវឌ្ឍបែបនៃការបង្រៀនលំដាប់ដោយប្រើបែបផ្សេងៗជាច្រើន គ្រូនឹងទទួលបានប្រយោជន៍ពីសិស្ស ដែលមិនចូលចិត្តសិក្សាពីរបៀបដែលគ្រូពេញចិត្ត បង្រៀនជាងគេ។

គ្រូមិនអាចសង្ឃឹមថា នឹងកែលម្អការបង្រៀនបាន ប្រសិនបើគ្រូមិនបានរៀបចំពិសោធជាមួយល្បិចថ្មីៗ និងដើម្បីរៀនពីបទពិសោធខ្លួន។ តាមការឆ្លុះបញ្ចាំងយ៉ាងល្អិតល្អន់ លើប្រការផ្សេងៗនៃការបង្រៀនទាំងអស់របស់ខ្លួន និងសមិទ្ធផលសិក្សារបស់សិស្ស គ្រូនឹងមានលទ្ធភាពមើលឃើញពីរបៀបនៃកិច្ចការ ដែលអ្នកបានធ្វើ និងការសម្រេចចិត្ត ដែលអ្នកបានបង្កើត ជះឥទ្ធិពលដល់ការសិក្សាក្នុងថ្នាក់រៀនរបស់អ្នក។ ការឆ្លុះបញ្ចាំងពិចារណា នឹងជួយអ្នកផងដែរ ឱ្យទទួលបានការយល់ដឹងកាន់តែច្បាស់ពីមូលហេតុ ដែលអ្នកបង្រៀនអ្វី ដែលអ្នកបង្រៀន។ ការពិចារណានេះ នឹងជួយអ្នកឱ្យក្លាយជាគ្រូដែលមានប្រសិទ្ធភាពជាងមុន ល្បិចបង្រៀនបែបណាក៏ដោយ ដែលអ្នកសម្រេចចិត្តប្រើ។

គ្រូមិនអាចរកឃើញភាពងាយស្រួលទេ ដើម្បីសម្រេចចិត្តនូវល្បិចបង្រៀនបែបណា ដើម្បីប្រើសម្រាប់ មេរៀនពិសេស ពីព្រោះកត្តាជាច្រើន ដែលគួរតែពិចារណា ពិតជាមានទំហំធំ។ ជំហានដំបូងដ៏សំខាន់មួយត្រូវទទួលរឿងនោះ ថាការមានចំណេះដឹងជាខ្លឹមសារ មិនងាយគ្រប់គ្រាន់ ដើម្បីលើកកម្ពស់អ្នកឱ្យបង្រៀនមានប្រសិទ្ធភាព។

គ្រូក៏ដឹងផងដែរ ពីរបៀបចូលរួមនឹងសិស្សរបស់ខ្លួនក្នុងលំនាំសិក្សា និងរបៀបរៀបចំព័ត៌មាន ដើម្បីឱ្យសិស្សអាចទទួលបានប្រយោជន៍ពីបទពិសោធរបស់គេ។ ការសិក្សាមួយ ដែលមានគំនិតប៉ង់ប្រាថ្នានឹងទទួលបានលទ្ធផល លក្ខណៈពិសេសនៃសិស្សរបស់អ្នក បរិបទនៃកាសិក្សា និងខ្លឹមសារត្រូវតែដឹកនាំនូវជំរើសល្បិចបង្រៀនរបស់អ្នក។ គ្រូគួរតែជ្រើសរើសល្បិច មុនពេលពិចារណាបញ្ហាទាំងនេះ។

២-បញ្ហាគន្លឹះ ដើម្បីដឹកនាំផែនការគ្រូ

មានរឿងរ៉ាវជាច្រើនដែលត្រូវពិចារណា នៅពេលដែលជ្រើសរើសល្បិចបង្រៀន ប៉ុន្តែរឿងដែលសំខាន់ ជាងគេបំផុតដែលត្រូវចងចាំនោះ គឺថា គ្រូត្រូវតែជ្រើសរើសល្បិចបង្រៀន យោងទៅតាមអ្វីដែលអ្នកចង់ឱ្យសិស្ស មានលទ្ធភាពទទួលបានលទ្ធផលពីការបង្រៀនរបស់អ្នក។ ចំណុចចាប់ផ្តើមពីផែនការអ្នកតែងតែទទួលបានលទ្ធផលសិក្សាដ៏មានសារៈសំខាន់ ដែលអ្នកចង់ឱ្យសិស្សសម្រេចបាន។ បន្ទាប់មក អ្នកគ្រាន់តែអាចចាប់ផ្តើមគិតអំពីខ្លឹមសារដែលអ្នកអាចជ្រើសរើស ដើម្បីជួយសិស្សឱ្យសម្រេចបានលទ្ធផលទាំងនេះ ហើយនិងល្បិចបង្រៀន ដែលអ្នកអាចប្រើ ដើម្បីជួយសិស្សឱ្យសិក្សា។

នៅពេលដែលគ្រូគិតអំពីលទ្ធផលដែលអ្នកចង់ឱ្យសិស្សសម្រេចបាន គ្រូគួរតែសួរខ្លួនឯងនូវសំណួរទាំងនេះ ដូចជា៖

-អ្វីដែលខ្ញុំចង់ឱ្យសិស្សខ្ញុំអាចធ្វើបាននៅចុងបញ្ចប់នៃការបង្រៀនរបស់ខ្ញុំ?

-តើខ្ញុំចង់ឱ្យសិស្សខ្ញុំទទួលចំណេះដឹង និងការយល់ជ្រាលជ្រៅបែបណា?

-តើខ្ញុំចង់ឱ្យសិស្សខ្ញុំខំបកស្រាយបំណិនសំខាន់ៗបែបណា?

-តើខ្ញុំចង់ឱ្យសិស្សខ្ញុំមានតម្លៃអារម្មណ៍ និងឥរិយាបថបែបណា?

-តើសិស្សចាត់ទុកថារឿងនេះសំខាន់ និងគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍ឬទេ? ប្រសិនជាមិនសំខាន់ និងចាប់អារម្មណ៍ ហេតុអ្វីខ្ញុំចង់ឱ្យសិស្សខ្ញុំ រៀនមេរៀនទាំងនេះ?

-តើសិស្សមានការគ្រប់គ្រងណាមួយទៅលើអ្វីគេកំពុងសិក្សាឬទេ?

-តើខ្ញុំនឹងធ្វើយ៉ាងដូចម្តេចថា ពេលណា ដែលសិស្សខ្ញុំអភិវឌ្ឍ ពុទ្ធិ បំណិន និងឥរិយាបថ ដែលខ្ញុំចង់ឱ្យគេអភិវឌ្ឍ?

ប្រសិនបើអ្នកពិចារណាលើ ខ្លឹមសារ ដែលអ្នកនឹងប្រើ ដើម្បីជួយសិស្សសម្រេច

បានលទ្ធផល អ្នកគួរតែសួរសំណួរខ្លួនឯងដូចជា៖

-តើខ្លឹមសារបែបណា ដែលសិស្សតែងតែយល់ ដើម្បីឱ្យសម្រេចបានលទ្ធផល?

-តើពុទ្ធិនេះបានទទួលពីកន្លែងណា ហើយខ្ញុំដឹងយ៉ាងដូចម្តេច ដែលថាវាជារឿងពិត?

-តើអ្នកណាសម្រេចថា ចំណេះដឹងនេះមានតម្លៃ?

-តើការគិតបែបណា ដែលមានតម្លៃ និងផ្តល់តម្លៃក្នុងមុខវិជ្ជា ដែលខ្ញុំបង្រៀន? ហេតុអ្វី?

-តើវាមានន័យយ៉ាងដូចម្តេច ដើម្បីយល់ដឹងមុខវិជ្ជាដែលខ្ញុំបង្រៀន?

-តើការលំអៀងផ្នែកវប្បធម៌បែបណា ដែលបានបង្កប់ក្នុងខ្លឹមសារ?

-តើការយល់ខុសបែបណា ដែលគាំទ្រជាទូទៅ ជាមួយអ្វី ដែលខ្ញុំបានបង្រៀន?

នៅពេលដែលអ្នកពិចារណានូវ លំនាំទាំងឡាយ ដែលគ្រូប្រើ ដើម្បីជួយសិស្ស ឱ្យបានសម្រេចលទ្ធផល គ្រូ គួរតែសួរខ្លួនឯងនូវសំណួរដូចនេះ៖

-តើមនុស្ស បានអភិវឌ្ឍពុទ្ធិ បំណិន និងឥរិយាបថយ៉ាងដូចម្តេច ដែលខ្ញុំនឹងព្យាយាមបង្រៀន?

-ល្បិចបង្រៀនណាមួយដែលប្រសើរជាងគេ អាចសមស្របនឹងប្រភេទការសិក្សាបែបនេះ?

-តើគ្រូសិក្សា មានពុទ្ធិ បំណិន និងឥរិយាបថ ចាំបាច់ដើម្បីប្រើល្បិច ដែលខ្ញុំកំពុងពិចារណាទេ?

-តើខ្ញុំអាចទាញយកប្រយោជន៍ពីពុទ្ធិមុនរបស់សិស្សបានយ៉ាងដូចម្តេច?

-តើខ្ញុំមានពេល កន្លែង និងធនធានផ្សេងទៀតប៉ុនណា ហើយពួកគេនឹងរឹតបន្តឹងនូវជម្រើសនៃល្បិចបង្រៀនយ៉ាងដូចម្តេច?

-តើខ្ញុំអាចចូលរួមជាមួយសិស្សក្នុងបទពិសោធជីវភាពជាក់ស្តែង ដូចដែលគេរៀនទេ?

-តើពុទ្ធិ បំណិន និងឥរិយាបថ ខ្ញុំនឹងជះឥទ្ធិពលដល់ការបង្រៀនខ្ញុំដូចម្តេច?

-តើខ្ញុំអាចសម្របសម្រួលដល់អ្នកសិក្សាបានយ៉ាងដូចម្តេច?

-តើខ្ញុំមានពុទ្ធិ និងបំណិន ដើម្បីប្រើប្រាស់ល្បិច ដែលកំពុងពិចារណាឬទេ?

-ល្បិចចលករបែបណា ដែលខ្ញុំអាចប្រើ ដើម្បីជំរុញនូវទំនុកចិត្តក្នុងសិស្សខ្ញុំ?

-ខ្ញុំនឹងដឹងថា ខ្ញុំកំពុងបង្រៀន ព្រមទាំងអាចមានលទ្ធភាពដូចម្តេច?

ពិតហើយ បញ្ជីសំណួរទាំងនេះ មិនមែនជារឿងធ្វើធុញទ្រាន់ទេ សំណួរបែបនេះច្រើន ថែមទៀត អាចនឹងគួរសួរមុនអ្នកធ្វើការសម្រេចចិត្ត អំពីរបៀប និងវិធីបង្រៀន។ ការឆ្លុះបញ្ចាំងដល់អ្នក ទៅលើបញ្ហាទាំងនេះ មិនគួរបញ្ជាក់អំពីបច្ចេកទេសនៃការបង្រៀនទេ។ គ្រូ គួរតែពិចារណានូវបញ្ហានយោបាយសង្គម សីលធម៌ដ៏លំបាកជាងមុន ដែលទាក់ទិនទៅនឹងអ្វី ដែលគ្រូបង្រៀន ហេតុអ្វីបានជាគ្រូបង្រៀន ហើយនិងអ្វីដែលគ្រូកំពុងបង្រៀន គោលបំណងរបស់អ្នកណាដែលកំពុងបម្រើ តាមអ្វី និងរបៀបដែលគ្រូកំពុងបង្រៀន។

អ្វីដែលសិស្សរៀន គឺសំខាន់ណាស់ ប៉ុន្តែ តើគេរៀនយ៉ាងដូចម្តេច គឺវាមានសារៈសំខាន់ផងដែរ ពីព្រោះបទពិសោធសិក្សារបស់ពួកគេនឹងជះឥទ្ធិពលដោយផ្ទាល់ ទៅលើចលករសិក្សា និងល្បិចសិក្សា នាពេលអនាគតរបស់គេផង។ ហេតុដូច្នោះហើយ អ្នកមានការទទួលខុសត្រូវដើម្បីធ្វើឱ្យមេរៀនគ្រប់ពេល មានបទពិសោធ រៀនសូត្រជាវិជ្ជាមាន និងបែប ផលិតដោយខ្លួនឯង សម្រាប់សិស្សទាំងអស់គ្នា។ ការធ្វើជាម្ចាស់ទៅលើល្បិចបង្រៀននីមួយៗ នឹងរៀនរាប់ក្នុងការសិក្សានេះ ដើម្បីជួយអ្នកឱ្យបំពេញនូវការទទួលខុសត្រូវនោះ។

ក្រោយពេលគ្រូ បានសម្រេចចិត្តទៅលើល្បិចបង្រៀនមួយហើយ អ្នកត្រូវអភិវឌ្ឍគម្រោងមេរៀន។ មានវិធីផ្សេងៗគ្នាជាច្រើននៃការឈានទៅអនុវត្តកិច្ចការនេះ ហើយនិងជាមួយបទពិសោធ អ្នកនឹងអភិវឌ្ឍនូវគំរូមួយដែលសមស្របនឹងគោលបំណងរបស់អ្នក។ ប្រសិនបើគម្រោងមេរៀនរបស់គ្រូ គឺជាមគ្គុទ្ទេសក៍ មានប្រយោជន៍ ដល់ការបង្រៀនរបស់ខ្លួន វានឹងត្រូវបានបញ្ជាក់ដូចតទៅៈ

-លទ្ធផលមេរៀន : គ្រូត្រូវតែមានការផ្តោតអារម្មណ៍ច្បាស់លាស់ ទៅលើអ្វីដែលខ្លួនចង់ឱ្យសិស្សរៀន។

-សេចក្តីផ្តើមនៃមេរៀន : គ្រូត្រូវតែទទួលបានការចាប់អារម្មណ៍ពីសិស្ស ដាស់ចលករ សិក្សារបស់គេ ពន្យល់គោលបំណងនៃមេរៀន និងរំឭកឡើងវិញនូវពុទ្ធិដែលត្រូវការជាមុន។

-ផ្នែកនៃការបង្រៀនរបស់គ្រូ : អ្វីដែលបានកើតឡើងនៅទីនេះ នឹងអាស្រ័យលើល្បិចបង្រៀន ដែលគគ្រូបានជ្រើសរើស។ គ្រូត្រូវតែពិចារណា ពីរបៀបដែលគ្រូនឹងជួយ

សម្រួលដល់ការសិក្សា ធ្វើឱ្យសិស្សធ្វើកិច្ចការ ចាត់ចែងបរិយាកាសរៀនសូត្រ ទទួលព័ត៌មាន ត្រឡប់ពីសិស្ស និងជួយសិស្សឱ្យគ្រប់គ្រង ការសិក្សាផ្ទាល់របស់គេ។

-ការបញ្ចប់មេរៀនៈ គ្រូចាំបាច់នាំយក មេរៀន ទៅដល់ការសន្និដ្ឋានដ៏សមហេតុផល ទៅតាមពេលវេលាដ៏សមស្រប។

៣-ការបង្កើតបរិស្ថានសិក្សាវិជ្ជមាន

សិស្សមានអារម្មណ៍ ជាចាំបាច់ខាង សុវត្ថិភាព និងផាសុកភាព (ទាំងចិត្តសាស្ត្រ និងរាងកាយ)មុនពេល គេអាចសិក្សាបាន។ គ្រូត្រូវតែទទួលស្គាល់ និងគោរពដល់ភាសា ផ្សេងៗ វប្បធម៌ តម្លៃ និងឥរិយាបថ ដែលគេ បាននាំមកថ្នាក់រៀន និងការគាំទ្រដល់សិស្ស ទាំងអស់។ នៅពេលដែលគេមានអារម្មណ៍ថា គេនៅក្នុងថ្នាក់រៀន ពួកគេនឹងមានអារម្មណ៍ ធូរស្រាល មានសមានចិត្តនិងស្ម័គ្រចិត្តសកម្ម នៅក្នុងការសិក្សា។ គ្រូ ត្រូវចាំបាច់បង្កើតក្តី សង្ឃឹម ច្បាស់លាស់ដែលសិស្សនឹងគោរព ខ្លួនគេ និងអ្នកផ្សេងទៀត ដូច្នោះ គ្រូមិនអាច ពិនិត្យមើលឥរិយាបថ ដែលគេនាំមកជាមួយ គេ។ ដើម្បីជួយគេឱ្យមានការអភិវឌ្ឍឥរិយាបថ វិជ្ជមាន ចំពោះការសិក្សា ចំពោះខ្លួនគេ និង ចំពោះខ្លួនគេជាសិស្ស ដែលគ្រូនឹងចាំបាច់ លើកទឹកចិត្តសិស្សម្នាក់ៗ និងបង្កើន បទពិសោធជោគជ័យដល់សិស្ស។ ដើម្បី ឱ្យសិស្ស អភិវឌ្ឍឥរិយាបថវិជ្ជមាន និងការ គាំពារចំពោះគ្នា គ្រូត្រូវការជួយគេឱ្យយល់ថា មានតម្លៃផ្សេងៗ និងគេអាចទទួលបាន ប្រយោជន៍ពីការសិក្សា អំពីប្រយោជន៍ផ្សេង ទៀត។

នៅពេលដែលគ្រូបង្កើតបរិយាកាស គាំពារផាសុកភាព សុវត្ថិភាព បន្ទាប់មកគ្រូ គួរតែព្យាយាមធ្វើវាឱ្យមានរំញោចចក្ខុ។ កុំ អស់សង្ឃឹមប្រសិនបើគ្រូគិតថា បង្កើតនូវ បរិយាកាសសិក្សាដ៏ពេញចិត្ត ជាកាតព្វកិច្ចដ៏ ធំមួយ។ គ្រូមិនអាចផ្លាស់ប្តូរទំហំ និង ទ្រង់ទ្រាយថ្នាក់រៀនបានទេ ប៉ុន្តែ គ្រូប្រហែល ជាអាចផ្លាស់ប្តូររបៀបតុបតែងបាន។ វត្ថុ ងាយៗដូចជា បិទរូបភាពតាមជញ្ជាំង ការ តាំងបង្ហាញស្នាដៃសិស្ស ឬដាក់វត្ថុគំរូ ឬវត្ថុគួរ ចាប់អារម្មណ៍ផ្សេងៗក្នុងថ្នាក់ អាចធ្វើឱ្យវា មានភាពខុសគ្នាជាច្រើន។ ចូរព្យាយាមជួយ តុបតែងថ្នាក់រៀនជាមួយសិស្ស ដើម្បីឱ្យគេ យល់ថា វាជារបស់គេ ហើយគេអាចទាញយក មោទនភាពពីវា។ កុំមើលរំលងដល់លទ្ធភាព នៃការប្រើប្រាស់តន្ត្រី ដើម្បីបង្កើតបរិយាកាស ធូរស្រាលនិងទាក់ទាញ សម្រាប់សិស្ស។

សន្និដ្ឋាន

ការធ្វើសមាហរណកម្មនៃការអនុវត្តការបង្រៀនដោយផ្អែកលើការស្រាវជ្រាវតំណាងឱ្យការផ្លាស់ប្តូរជាមូលដ្ឋានឆ្ពោះទៅរកប្រព័ន្ធអប់រំ ដែលមានព័ត៌មាន និងមានប្រសិទ្ធភាពជាងមុន។ តាមរយៈការយល់ដឹងអំពីទ្រព្យចំណេះដឹង ដែលបានបង្កើត តាមរយៈការស្រាវជ្រាវជាប្រព័ន្ធ អ្នកអប់រំអាចឈានហួសពីវិចារណញ្ញាណ និងអនុវត្តយុទ្ធសាស្ត្រជាមួយនឹងប្រូបាប៊ីលីតេនៃភាពជោគជ័យខ្ពស់ជាងនេះ។ គោលការណ៍ដែលបានពិភាក្សា រួមទាំងការរៀនសូត្រសកម្ម ការណែនាំប្លែកៗ មតិកែលម្អប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព និងការបណ្តុះជំនាញពុទ្ធិកម្រិតខ្ពស់ មិនមែនគ្រាន់តែជាទ្រឹស្តីទេ ប៉ុន្តែ ជាវិធីសាស្ត្រអនុវត្តដែលគាំទ្រដោយការរកឃើញជាក់ស្តែងដ៏រឹងមាំ។ ការទទួលយកវប្បធម៌នៃការរៀនសូត្របន្ត និងការសម្របខ្លួន ដែលការស្រាវជ្រាវប្រាប់អំពីការអនុវត្ត និងការអនុវត្ត ជាហេតុនាំឱ្យការស្រាវជ្រាវនាពេលអនាគត គឺជាកត្តាសំខាន់សម្រាប់ជំរុញសមិទ្ធផលសិស្ស និងធានាថាអ្នកសិក្សាទាំងអស់ មានឱកាសឈានដល់សក្តានុពលពេញលេញរបស់ពួកគេ។ ការប្តេជ្ញាចិត្តបន្តក្នុងការស្វែងយល់ និងអនុវត្តការអនុវត្តការបង្រៀនដោយផ្អែកលើការស្រាវជ្រាវ គឺជាការវិនិយោគលើអនាគតនៃការអប់រំ ត្រួសត្រាយផ្លូវសម្រាប់ការចូលរួមកាន់តែច្រើន បទពិសោធសិក្សាដោយសមធម៌ និងមានឥទ្ធិពល។

ឯកសារយោង

1. Hattie, J. (2009). ***Visible learning: A synthesis of over 800 meta-analyses relating to achievement.*** Routledge.
2. Killen, Roy. (2003). *Effective teaching strategies: Lessons from research and practice.* Social science press.
3. National Research Council. (2000)**. *How people learn: Brain, mind, experience, and school: Expanded edition*.** National Academies Press.
4. Bransford, J. D., Brown, A. L., & Cocking, R. R. (Eds.). (2000). ***How people learn: Brain, mind, experience, and school.*** National Academy Press.
5. Wiliam, D. (2011). ***Embedded formative assessment*.** Solution Tree Press.
6. Marzano, R. J., Pickering, D. J., & Pollock, J. E. (2001). ***Classroom instruction that works: Research-based strategies for increasing student achievement.*** ASCD.
7. Black, P., & Wiliam, D. (1998). **Assessment and classroom learning. *Assessment in Education: Principles, Policy & Practice.***
8. Darling-Hammond, L., & Bransford, J. (Eds.). (2005). ***Preparing teachers for a changing world: What teachers should learn and be able to do.*** Jossey-Bass.